

det vell Eneretten til at *klage*. Undslipper der dig et Suk, et Støn, der kan høres ud over Murene, så vil vi give det et Navn. Vi vil kalde det »Indbildning«, »opfindsom Bitterhed.« . . . Og det var på det sjette Årtusendets Dag, efter den gjængse Tidsregning, og Manden overskuede sit Værk, og sel det var altsammen såre godt.«

Nu, det har vist sig, at det slet ikke har været så såre godt, og at vi kunne påvise Virkningerne af denne ulige Rolfordeling ligefra Patriarkerne *op* til vore Dage. Skruer man et frit Hjul og et bundet på den Vogn, der skal bære frem til et stort, fjernt vinkende Mål, så får man være beredt på, at det går derefter: Forvirring, Fordærvelse, Opløsning har fulgt dette Verdensløb i hvert af dens Spor.

Dog dette kræver en anden Plads nærmere at påvise, end det kan gives her. Vi vil holde os til det sidste Magtbud til de Forurettede, at *de skal tie dertil og ikke klage*.

Jeg vil ikke forstå det således, Kjelland, som om »den opfindsomme Bitterhed«, De nævner i Deres Brev, udtrykkelig er myntet på mig, thi endnu har jeg ikke klaget. De få Gange, jeg har været ude med noget, der kunde kaldes så, har det været af Nødværge, Redegjørelser, uundgåelige Rettelser af faktiske, tildels grove Urigtigheder, der igjen har havt sin Grund i den indgroede Misforståelse af den Art kvindelige Personlighed, hvis »Stemme lyder ud over Murene.« Endnu har jeg det ikke, og når der nogensinde er undsluppet mig noget som kunde ligne en Klage, har jeg altid stræbt at føre den fuldstændige Døvhed, hvormed man har mødt den, tilbage til det nu en Gang i vor Nation hjemlede Princip, at det overhovedet er forbudt Kvinder at yttre sig på den Måde. Vil jeg nu gjøre det her, vil jeg klage, sker det også på alle mine Søstres Vegne.

Det skulde være Kvinder forment at klage? O af Kvindeklager har vi sandelig nok, vil man mene.

Ganske vist, kun ikke af den rette. Vi er endnu ikke komne ud over denne Suttren og Jamren inden Døre, dette Småklynk personlig os imellem; det er ikke det, som skal lette det kvalme Tryk, der hviler over vort Kvindeliv hjemme, det nærer måske netop hin sløve Ligegyldighed, denne Ufølsomhed for kvindelig Lidelse, som er bleven noget så nær et nationalt Træk. Den, til hvem der klages, synes altid at have